

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Coperta și DTP: Gelu Iordache

DOMNIȚA NEAGA

ÎNTRU DOUĂ VEȘNICII

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Neaga, Domnița
Între două veșnicii / Domnița Neaga. - Apahida : Neuma, 2021
ISBN 978-606-8975-93-1

821.135.1

Editura
NEUMA
2021

pletește cu poezia, singura modalitate de a se salva din rostogolirea impetuoasă a cenușii de fiecare zi. În plus, poeta se dovedește o luptătoare, dăruindu-și ființa „luptei celei bune”, reușind, ca o impresie generală, să dea viață până și timpului amortirii. Și cum să nu fie așa, când pe deasupra poemelor se poartă duhul înțelepciunii evanghelice, luminând serafic întregul volum.” (Ioan Țicalo)

CUPRINS

Aur vechi / 5

Cântul I: „Aș dori să-ți mai pot fi/ Blând fior în zori de zi...”

Fărâme de infinit / 9

Călăuza / 10

O noapte / 11

Ecouri / 12

Flori de colț / 13

O clipă / 14

Acolo / 15

Visând / 16

Două stele / 17

Arderi / 19

Mitologică / 20

Te uită...! / 21

Cântul II: „Nu cred că mai are rost/ Să mă-ntrebi dacă am fost...” /

E timpul / 25

Suntem o întâmplare / 26

Prea repede / 27

Trecere / 28

Umbra / 29

Grădina / 30

Călătorie / 31

Dialog / 32

Gândurile / 33

Derută / 34

Singura comoară / 35

Renaștere / 36

**Cântul III: „Tot bănuim în preajmă dușmani noi,
Dar nu-i simțim pe cei ascunși în noi...” /**

- Între teamă și credință / 39
- Sculptură / 40
- Rugă în pandemie / 41
- Păsările / 42
- Cetățean planetar / 43
- Sacrificiul / 44
- Cântece uitate / 45
- Strada / 47
- Limită / 48
- De-atâta toamnă / 49
- Drept mărturie / 50
- Tăcere albă / 51

**Cântul IV: „Zboară prin crâng noi stoluri de erunci,
În mine-i tot speranța de atunci...” /**

- Soldatul / 55
- Până când...? / 56
- Nihil sine Deo / 57
- Ploaia de stele / 58
- Urme / 59
- Semicecitate / 60
- De sărbători / 61
- Atâtea amintiri...! / 62
- Poarta / 63
- Necunoaștere / 64
- Darul / 65
- Doar o utopie / 66

**Cântul V: „Mă rog la Tine, Steaua mea curată,
Fii călăuza-mi binecuvântată!” /**

- Seară de Crăciun / 69
- Umbra luminoasă / 70
- Tablou în lumină / 71
- Râul galben / 73
- În grădina cu flori multe / 74
- Imagini în alb / 76
- Pe strada copilăriei / 77
- Când Eminescu...! / 78
- Poveste de demult / 79
- Prunc sfânt / 81
- Cămara cu păpuși / 82
- La schit / 83

**Cântul VI: „Visăm la tot ce e frumos și pur,
Sădind iubire-n noi și-n cei din jur...” /**

- Spații lăuntrice / 87
- Pulbere de aur / 89
- Dezamăgire / 90
- Iubirea dintâi / 91
- Spre țărături / 92
- Uși deschise / 93
- Muzeul Inocenței / 94
- Cochilii / 95
- Sunt iar pribeag / 96
- Spectacol / 97
- Stare de lucruri / 98
- Între două veșnicii / 99

Fișă de autor / 101

Câteva referințe critice / 106

Fărâme de infinit

Povestea noastră nu se va termina vreodată
Și nici nu a început cu „A fost odată...”;
Atât cât mai suntem, încercăm s-o trăim
Pe frânturi, pe apucate,
Uneori pe aripi de heruvim.

Aș vrea să o recitim într-o seară,
În fața focului din cămin, ca odinioară,
Când vântul smulgea copacii din rădăcină
Și-i azvârlea în drum,
De parcă aveau de ispășit o pedeapsă divină.

Povestea a rămas întreruptă...
Unde e casa nezăvorâtă,
Și unde anii, când ne ardeau tulpinile
Dezbrăcate de scoarță,
Doar cu lumină hrănindu-ni-le?

Povestea noastră nu are
Nici început, nici sfârșit;
O scriem haotic,
Cât încă mai suntem
Niște fărâme de infinit...

Călăuza

În jarul nopții, mă gândesc la tine,
Adorm târziu cu lumile celeste;
Cred c-am trăit o splendidă poveste
Învăluită-n straie de rubine.

Pe când în jur era doar întuneric,
Mi-ai fost în suflet călăuză sfântă,
Care, nestinsă, și acum cuvântă
Și-mi este ghid în universul sferic.

Nu ai lăsat să mă cuprind-abisul,
La țărături m-ai adus în siguranță,
Când lumea-nvolburată de-arogață
Ținea morțiș să îmi confişte visul.

Deși cărările ne-au fost înguste,
Doar de lumina ta avut-am parte;
Cămarile mi le-am păstrat curate
Și n-am permis ispitei să mă guste...

O noapte...

De acolo, de unde te afli
Cu ai tăi și cu depărtarea,
Spune-mi că jarul din vatră
Nu s-a stins,
Deși se apropie înserarea!

Spune-mi că fereastra,
Prin care priveam lumea,
Ai lăsat-o mereu deschisă,
Cu toate că bate un vânt aspru
Dinspre iarna ce se apropie
Indecisă!

Mai spune-mi, totuși,
Cum ți-a fost drumul
Printre oceanele înghețate,
Și, mai ales, că n-ai uitat
Noaptea aceea,
De care o jumătate de veac
Ne desparte...!

Ecouri

Sub cedrii din grădină,
amurgul ne învăluise
în falduri de întuneric,
acoperind goliciunea sufletului.

Sunetele apei, în prăbușire,
trezeau în noi ecourile
unor vechi neliniști,
trăite într-un prea îndelungat
răstimp
și pe care le credeam
de multă vreme uitate.

Sub cedrii din grădină,
tu,
eu
și eternitatea...

Flori de colț

Ne-am întâlnit pe marginea genunii,
Pe unde flori de colț topeau ninsoare,
Cuprinși în trupul tot de o dogoare
Ce o purtam de la-nceputul lumii.

Mici păsări Paradis pluteau în aer,
Frângând pe aripi raze de lumină;
Veghea-ntre noi o tristă ghilotină,
Tot așteptând să taie-al vremii caier...

Când ne-am trezit, era târzie iarnă,
Ninsese mult, pământul era rece,
Ne minunam că nimeni nu mai trece;
Doar seara începuse să se cearnă...

O clipă

Clipa aceea, cât o veșnicie,
trăită împreună,
mă însoțește pretutindeni:
înlătură spinii, defrișează hățișurile
și-mi deschide cărarea
spre lumi neumbrate.

Sălbăticiunile s-au întors
în propriile blănuri,
micile făpturi au măturat
aleile cu frunze uscate,
doar zarea e senină
desenând stângace,
în culorile curcubeului,
zborul pescărușilor
după truda zilei.

Copacii, pădurea întreagă,
sub adierea vântului de seară,
îngână blând, ca pe un descântec,
clipa aceea, cât o veșnicie,
trăită împreună.

Acolo

Acolo, te-am îmbrățișat cu fiorul dintâi...

Tineretea ardea în trunchiul meu
și făcea să înflorească pomii
înainte de a le da frunzele.

Clipele au încremenit
într-o zidire măiastră,
pe care o credeam și sfântă,
iar gândul curat își căuta în ea,
cu insistență,
altarul.

Acolo, am trăit înșelăciunea
optică
a unei realități
care nu exista.

Privind pe fereastră,
am văzut,
fără să mă înșel,
cum pomii se desfrunziseră
înainte de a rodi...